

"După roadele lor"

Luni, 24 septembrie 2007

Gili Cârstea

În capitolul șapte din Matei, Domnul Hristos vorbește despre o categorie de slujitori ai Săi, cărora le va spune odată că nu i-a cunoscut, și că ei n-au lucrat pentru El, deși predicarea și faptele lor bune au fost făcute în numele Său și pentru onoarea Sa.

Cum este posibil? Cum să nu fie onorați oameni care au proorocit în numele Domnului, care au scos demoni în numele Domnului și care au făcut multe minuni în numele Lui?

O asemenea situație mă face să mă gândesc la clasa teologică și preoțească a zilelor lui Ahab. Împăratul și poporul lui Dumnezeu țineau la mare cinste această categorie de slujitori, și prin intermediul lor afla împăratul voia lui Dumnezeu, "cea bună, plăcută și desăvârșită." Nimeni nu era dispus să pună în discuție integritatea morală, consacrarea spirituală sau autoritatea academică a acelor frați. Și totuși, în final s-a dovedit că ei făceau parte din acea categorie despre care vorbește Domnul în Matei șapte.

În același timp, Ilie și Mica, singurii oameni prin care Dumnezeu vorbea cu adevărat, erau socotiți extremiști, fanatici și vagabonzi teologici, oameni care nenoroceau pe Israel.

De ce nu aplica biserica lui Dumnezeu din acele zile criteriul sigur indicat de Domnul Hristos în același capitol din Matei? Dacă "după roadele lor îi veți cunoaște" este o metodă sigură de a testa loialitatea cuiva care vorbește frumos, scoate demoni și face minuni, atunci de ce biserica și împăratul Ahab nu au reușit să vadă profunda stricăciune a clasei teologice prin care aflau voia lui Dumnezeu în chestiuni de viață și de moarte? Și de ce nu puteau ei aprecia corect roadele lucrării lui Ilie, sau ale lui Mica?

Acest exemplu ne ajută să înțelegem că este nevoie de o privire spirituală spre a înțelege lucrurile spirituale, și că omul firesc vede exact pe dos, confundând neprihănirea cu păcatul și loialitatea cu trădarea.

Spiritul Profeției ne ajută în această privință:

"Să umble creștinul cu Domnul lui în toată umilința inimii, și va fi numit îngust, bigot, exclusivist. Dacă este zelos, lumea îl va numi fanatic. Dacă va rosti adevărul cu hotărâre, prin pană sau voce, mergând în puterea lui Ilie să proclame ziua Domnului, lumea îl va numi excitabil; vor spune că el condamnă orice, afară de lucrurile pe care le

crede el. Orice ar face harul dintr-un creștin, lumea nu va înțelege. Lumea nu poate vedea viața interioară, ascunsă, împletită cu viața lui Dumnezeu, reprezentată ca fiind ascunsă cu Hristos în Dumnezeu” (The 1888 EGW Materials, p. 928).

Când “Dumnezeu era în Hristos împăcând lumea cu Sine,” lumea nu a putut să-L recunoască după roadele Lui. A fost considerat periculos pentru popor, a fost numit făcător de rele, demonizat, chiar de către cei de la care ne așteptam să fie primii care să recunoască neprihănirea în trup omenesc.

Așa a fost mereu și așa va fi până la sfârșit. Împărăția lui Dumnezeu și împărăția acestei lumi nu au nimic în comun, iar slujitorii lor nu se pot armoniza nici în cele mai mici detalii.